

[Julii.]

Bibelforskningen fremgaar som Videnskabens sidste nye Resultater: Bibelforskningen er og har stedse været i stadig Udvikling. Her gives faa Resultater, som ikke er foreløbige. Ofte har det været saadan, at Hypoteser og Teorier, som synes selvindlysende, og til hvilke alle Videnskabens Navne har sluttet sig, har faaet deres Dødsstød ved nye Udgravninger, der har bragt nye Fund for Dagen.

I Israels Historie anerkender alle Kristne et irrationalt Princip, de tror paa Guds Førelse med det israelitiske Folk og ser i de gammeltestamentlige Profetier en Henvi- ning til det nye Testaments Hovedperson, Jesus Kristus. Et saadant irrationelt Mo- ment i nogen Art af historisk Forskning anerkender de moderne radikale Historie- forskere aldeles ikke.

Dette med Skolebøgernes Forhold til det videnskabeligt fastslaaede Stof kan vi kalde Undervisningens *Grundlag*, Men ogsaa selve *Formen* for Religionsundervis- ningen har Kommissionen beskæftiget sig med, og her er det vel nok, at det mest haarrejsende fremkommer.

Den Rettesnor, hvorefter Religions- undervisningen hidtil har skullet foregaa, er væsentlig et i Aaret 1900 udstedt Cirkulære, hvori det paalægges Lærerne at bi- bringe Børnene et sikkert Kendskab til den bibelske Historie og den lutherske Bekendelse. Men med denne rent kundskabs- mæssige Meddelelse nøjedes Cirkulæret ikke. Det paalægges nemlig Lærerne at øve en positiv, religiøs Paavirkning paa Børnene, og det lader endda til, at tilmed denne sidste Bemærkning er den vigtigste.

Dette Cirkulære vil man nu have ændret. I Skolen maa Børnene ikke paa- virkes hverken i religiøs, ej heller i national Retning. Hvis en Religionslærer er en troende Kristen, skal han altsaa i Reli- gionsundervisningen se bort fra sin egen Grebethed og kun meddele Børnene de nøgne Fakta.

Det hedder sig ganske vist formelt, at der i Kommissionens Standpunkt ikke ligger nogen Partitagen for eller imod reli- giøs Paavirkning, men at man bare hævder, at Skolen ikke er Stedet for en saadan. Skolens Formaal er og bør være ene og alene det at meddele Kundskaber, siger man. Men denne Neutralitetserklæring gør man sikkert klogt i ikke at fæste Lid til. For saa langt som Kommissionen kan udtale sig, det vil sige inden for Skolens Omraade, vil man have den religiøse Paavirkning bort, og saa kan man sagtens skilte med Neutra-

litet paa Omraader, hvor man ingen Ind- flydelse har.

Men det er værd for alle Forældre, der engang bragte deres smaa til Kristus, for at de kunde komme i Forbindelse med ham; at mærke sig, at Kommissionen finder det uheldigt, at Børn i Skolen modtager en levende Paavirkning af den Religion, hvortil 97—98 pCt. af Danmarks Befolk- ning officielt bekender sig. Og for at dette ikke maa ske, skal Bøgerne renses.

Til Varetagelse af den paatænkte Sigt- ning af Skolebogsmaterialet vil man have nedsat et Skolebogsnævn, som saa skal have det boglige Stof ind til Autorisation eller Forkastelse. Kommer dette Nævns Majori- tet til at bestaa af socialdemokratiske Poli- tikere og Skolemænd, saa vil vi være vel rejst med Hensyn til Skolebøger i Kristen- domskundskab og Historie.

Jeg skal dernæst pege paa, at Hoved- bestyrelsen for Danmarks Lærerforening jo har været ivrig for at faa gennemført Be- stemmelser om at faa det kirkelige Tilsyn i Folkeskolen fjernet. Det er maaske ogsaa værd at huske paa, at man ved det store Skolemøde i København ikke behandlede et eneste Spørgsmaal om de jævne, borger- lige Grunddyder: Flid, Nøjsomhed, Ar- bejdsglæde, Høflighed, hensynsfuld og elsk- værdig Optræden, Ordholdenhed, Ærlighed — ikke noget om, hvilken Værdi disse Dyder har for den enkelte og for hele Samfundet, og om, hvorledes man gennem Opdragelsen kan søge at fremskaffe disse. Der blev ikke forhandlet noget som helst om Opdragelse til kristelig Alvor i Slægten, til National- følelse, Medfølelse, Viljestyrke, Retsindighed eller lignende. Og man maa dog vist sige, at adskillige af disse Emner i Øjeblikket kunde have deres særlige Aktualitet.

Der har nemlig i de sidste Aar været ualmindelig Uhygge i dansk Offentlighed ved de mange frygtelige Forbrydelser, der er øvet og draget frem for Dagens Lys, og Spørgsmaalene melder sig naturligt: hvor ligger Aarsagen, og hvad er der at gøre?

Vi har jo faaet reformeret hele vor Rets- pleje; vi har saaledes faaet Offentlighed i Retsplejen, saa Overgreb fra den Side skulde synes umuligt; vi har et vel tilrettelagt fore- byggende Børneværnsarbejde; vi har af- skaffet Dødsstraffen og har indrettet os paa Forbrydernes Forbedring; vi har Fængsels- hjælpen til at tage sig af Forbryderne, naar de slipper ud, og meget, meget mere. Men vi opdager Gang efter Gang, at der maa gøres mere endnu; det er, som om det hele slaar Klik. Oplysning og Pædagogik synes at staa magtesløse overfor disse særlige Op-